

nisteri els va acabar de desmoralitzar.

Les assemblees es van convertir en els òrgans omnipotents que tallaven el bacallà i podien forçar una mobilització, això sí, sense el suport majoritari dels qui deien representar. Presidides pels sindicats CCOO, CSIF, USTEC, CNT i CNT-AIT, aquestes es deixaren portar pels grups més radicals que fins i tot pretenien boicotejar el procés d'avaluacions dels alumnes. L'ordre de serveis mínims del Departament d'Ensenyament els va fer canviar de posició, davant de l'amenaça d'inhabilitació professional durant sis anys.

Una nova consulta als claustres de professors va convocar formalment la vaga indefinida a tot Catalunya, ratificada pel comitè estatal. Les previsions deien que la secundarien més de la meitat dels docents catalans. En la pràctica, la tendència mitjana es va si-

tuar entorn del 30 per cent. El primer dia ja es van despenjar de la convocatòria Tarragona i Girona, Lleida ho va fer l'endemà i Barcelona va esperar fins a divendres passat. Tot i la voluntat de mantenir la unitat d'acció a tot l'estat, un dels requisits prioritaris perquè una vaga tingui èxit, cada circumscripció es va desvincular de la resta de companys.

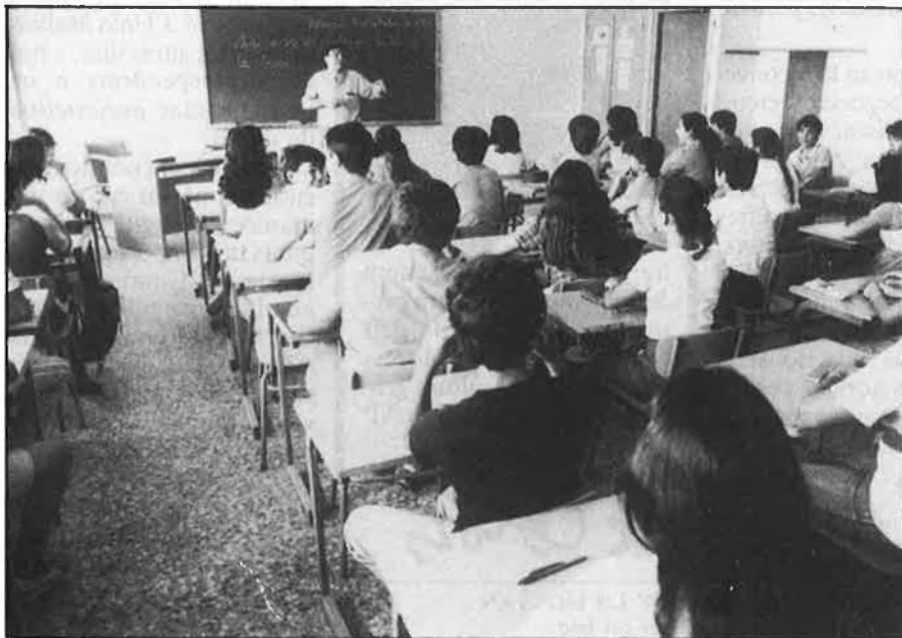
Els dirigents sindicals coincideixen a apuntar com a raons d'aquest fracàs l'ordre de serveis mínims, les operacions del ministeri d'Educació per enfrontar els mestres entre ells i l'asfíxia econòmica dels ensenyants pels descomptes de sou durant els dies de vaga.

Els mestres han quedat tocats però no s'han enfonsat, i amenacen de començar el curs vinent amb noves mobilitzacions. □

EL QUE DIUEN ELS ALUMNES

No saben, sí que contesten

Una visita per diversos col·legis de la ciutat per parlar amb la quitxalla revela la seva manera de viure la vaga de l'ensenyament.

Els alumnes, tot i ser la part més perjudicada, saben que la seua opinió és la que menys compta.

Carme Gibert/Eduard Company

És l'hora de l'esbarjo. El pati pertany a una escola d'ensenyament públic d'un barri popular. Adreçar-se a qualsevol dels nens que hi juguen significa tenir-ne una dotzena al voltant ràpidament. I tots volen parlar.

«Els professors són molt dolents, volen més diners i, a sobre, ens posen

deures», diu l'Adelaida, de dotze anys.

Consultant-los sobre què els sembla la vaga dels seus professors, majoritàriament demostren desinterès i resignació.

«Fan vaga quan els dona la gana», diu la Maica, d'onze anys.

En realitat, el que preocupa als alumnes —i més com més grans són— és aprovar el curs. «Els professors són uns egoistes», diu l'Èlia, de primer de

BUP, «perquè la vaga ens perjudica a l'hora de les notes».

La majoria no coneix en profunditat què reivindiquen els seus mestres, només saben que volen més diners i quatre vaguetats sobre la resta del conflicte. «Per una banda està bé —diu el Carles, de quinze anys—, però es mereixen un augment de sou, ¿no? ¡Amb la pallissa que els donem, pobra gent...!».

«També *castigo* els meus pares i ells no cobren», replica un dels del grup.

«Sí, però nosaltres suportem els professors i ningú no ens paga res...», afegeix un altre, encetant una acalorada discussió.

Entre dos focs

Els més petits expliquen la qüestió d'una manera molt més ingènua. Per a ells, la vaga és un tema aliè, complicat: «S'ho fan molt malament —diu la Carolina, de deu anys—, haurien de comprar més llibres i millorar les classes». El Jordi, d'onze anys, és la innocència personificada; comenta, lucidíssim: «Jo he anat a la platja».

Els alumnes manifesten que es troben en una situació incòmoda, entre dos focs. D'una banda, són testimonis de la irada disconformitat dels pares, a qui els resulta molesta la presència dels seus fills a casa durant tot el dia. «Els meus pares estan molt enfadats amb els professors», diu el Jordi, d'onze anys. «Jo crec que si algun mestre s'acosta al meu pare, el mata», sentència el Carles.

En canvi, els més grans són conscients del significat de la vaga i de les reivindicacions dels mestres. N'hi ha, com el Marcial, de quinze anys, que els defensen sense reserves: «Cobren més els escombriaires que els professors, i a sobre han de treballar fins l'agost per corregir exàmens i fer avaluacions». El Carles, que fa vuit de bàsica, igualment els dona suport, sobretot després del viatge de fi de curs a Salou: «S'han enrotllat molt bé, els *profes*. L'últim dia vam anar tots a la discoteca, fins a les quatre de la matinada, va ser un *desmadre*».

Darrere les paraules dels alumnes, en realitat, s'hi oculta una posició de resignació i abúlia, auspiciada per ser la part passiva del conflicte. Saben bé que, tot i ser-ne els més perjudicats, la seva opinió és la que menys compta. Com comenta l'Òscar, de nou anys, en ser-li consultat el seu parer sobre els professors i la vaga, tot encongint-se d'espatlles: «els *profes* són uns avorrits».

I els seus companys aplaudeixen. □